

МОТИВИ

към ПРИСЪДА № 28 от 18.12.2023 година
по НЧХД № 677/2023 година на Районен съд – Свиленград

С Разпореждане № 1425 от 06.11.2023 година, Съдия при Районен съд - Свиленград предава на Съд по обвинение от частен характер подсъдимия Д. А. Ж., роден на 18.01.1981 година в град Котел, област Сливен, българин, български гражданин, живущ в село *****, неженен, ЕГН *****, неосъждан, за това, че на 15.09.2023 година в село Малко градище, област Хасково, причинил на Т. Р. Б. от село Малко градище, област Хасково, разстройство на здравето, извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК – счупване на костите на носа и кръвонасядане на носната пирамида и долните клепачи на двете очи - престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК, за което НК предвижда наказание „Лишаване от свобода” до две години или „Пробация”.

С Определение на Съдия–докладчика, постановено в открито съдебно заседание на 18.12.2023 година, на основание чл. 84 и сл. от НПК е приет за съвместно разглеждане в наказателния процес гражданският иск с правно основание чл. 45 от ЗЗД, предявен от Т. Р. Б. с ЕГН ***** от *****, като непълнолетен действащ със съгласието на своята майка Р. Т. Б. с ЕГН *****, срещу Д. А. Ж. за сумата от 6 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от престъплението неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на деянието. Претендират се и разноски по делото.

Настоящата Присъда е постановена при условията на чл. 269, ал. 3, т. 3 от НПК в отсъствие на подсъдимия Д. А. Ж., тъй като

1./ обвинението, за което е повдигнато обвинението не е за тежко умишлено престъпление;

2./ отсъствието на подсъдимия няма да попречи за разкриване на обективната истина;

3./ редовно е призован подсъдимият за датата на съдебното заседание, проведено на 18.12.2023 година;

4./ не е посочил уважителна причина за неявяването си и

5./ изпълнена е процедурата по чл. 252, ал. 4 от НПК – съобщено е на подсъдимия за датата на съдебното заседаниена 18.12.2023 година, както и че делото може да бъде разгледано и решено в негово отсъствие при условията на чл. 269 от НПК.

В съдебно заседание, редовно призован, частният тъжител и граждански

ищец Т. Р. Б., не се явява. За него се явява процесуален представител (повереник) – адвокат А. Г., който поддържа Тъжбата против Д. А. Ж., счита че престъплението е безспорно доказано и пледира Съда да признае подсъдимия за виновен и да му наложи справедливо наказание в размер около средния (предвид факта, че се касае за непълнолетно лице и предвид начинът на осъществяване на деянието), както и да уважи предявения граждански иск в пълния му размер (, тъй като бил налице дискомфорт и невъзможност да води нормален начин на живот, както и тъй като изживял и изживява все още стрес от случилото се), ведно със законната лихва, както и да бъдат присъдени на Б. направените разноски по делото.

В съдебно заседание процесуалният представител (назначен служебен защитник при условията на чл. 94, ал. 1, т. 8 от НПК) на подсъдимия – адвокат К. Т., посочва, че обвинението е недоказано, респ. гражданският иск следва да бъде отхвърлен. Алтернативно пледира за освобождаване на подсъдимия от наказателна отговорност и прилагане на разпоредбата на чл. 78а от НК като бъде наложена Глоба, респ. че размерът на гражданския иск е завишен.

*Съдът, след като прецени всички събрани по делото писмени и гласни доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установена следната **фактическа обстановка**:*

Д. А. Ж. е роден на 18.01.1981 година в град Котел, област Сливен, с ЕГН *****. Български гражданин е от български произход. Живее в село *****. Не е женен. Не е осъждан. Няма данни да работи.

Видно от Характеристиката, изготвена от Т. Факиров – Мл.ПИ в Участък – Любимец при РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково, подсъдимият има три ненавършили пълнолетие деца и криминалистическа регистрация от 1997 година.

Видно от служебно извършената справка в Деловодната програма на Районен съд – Свиленград, Ж. няма налагани наказания по УБДХ.

Свидетелят П. Р. Б. е съпруг на свидетеля М. Я. Т. и брат на частния тъжител и граждански ищец Т. Р. Б.. Тримата, заедно с родителите си - майката Р. Т. Б. и биологичния баща В. Т.ов Г. , живеят в дом, находящ се в *****.

На 15.09.2023 година около 19.30 – 20.00 часа свидетелите П. Б. и съпругата му - М. Т., решават да идат до центъра на селото с автомобил, но преди да стигнат до центъра пред автомобила изкача лицето В., който удря свидетелите М. Т. и П. Б.. Последният и съпругата му се връщат в дома си и разказват всичко на родителите на Б., които решават да идат до центъра – в заведението под Кметството, за да поговорят с родителите на лицето В..

За центъра с автомобил тръгват двамата свидетели П. Б. и съпругата му М. Т., частният тъжител и граждански ищец Т. Р. Б. и родителите на Б.и.

Пристигайки на центъра на селото – в заведението под Кматството, заварват и подсъдимият Д. А. Ж., който употребява алкохол. Питат присъстващите в заведението къде са родителите на лицето В. и получават отговор, че не са там. Ж. започва да псува и после с пълна стъклена бутилка с бира удря в областта на лицето непълнолетния Т. Б., като бутилката се чупи, а Т. Б. пада на земята и започва да му тече кръв от носа и му се подува лицето в областта под очите (като в последствие този участък от лицето и посинява). Ж. се опитва втори път да удари непълнолетния Т., но е възпрян от свидетеля П. Б.. Пострадалият Т. е отнесен в автомобила на семейството му и отведен в дома му, където роднините му се обаждат на ЕЕН 112.

Т. Б. е отведен за медицински преглед в град Любимец, а на другия ден заминава за град Хасково, където му правят рентгенова снимка и се установява счупване на носа (фрактура на носните кости).

На 18.09.2023 година Т. Б. посещава в град Хасково съдебния лекар – д-р Христо Еленски и се снабдява след извършения му преглед със Съдебномедицинско удостоверение № 408/2023, в което е посочено, че има счупване на костите на носа и кръвонасядане на носната пирамида и долните клепачи на двете очи, които травматични увреждания представляват разстройство на здравето, извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК и че уврежданията са причинени от действието на тъпи твърди предмети и могат да се получат при нанасяне на удар със стъклена бутилка.

На същия ден предвид силните болки в областта на носа, Т. Б. е хоспитализиран в „МБАЛ – Хасково” АД, където престоява до 21.09.2023 година и му е извършена медицинска манипулация, свързана със спиране кръвотечението от носа.

Съдът кредитира и дава вяра на разпитаните свидетели, макар формално за същите да е налице хипотетична заинтересованост от крайния изход на делото, доколкото свидетелите са в роднински отношения, респ. роднина по сватовство, с частния тъжител и граждански ищец, поради което и имат интерес с показанията си да благоприятстват процесуалното положение на Т. Р. Б., но не това е основният критерий за доказателствената оценка на техните показания. По-съществено значение има вътрешната последователност и убедителност, безпротиворечивост, логичност и добросъвестност на показанията им, както и безпротиворечивостта им и взаимно им допълване. Анализът на съдържанието на техните показания, сочи на едно добросъвестно пресъздаване на фактите, които са възприели и така както са ги възприели. Свидетелите отговориха на всички поставени им въпроси, като в показанията им няма съществени противоречия. Преди всичко следва да се посочи, че тези показания не намират нито едно опровержение в събраната доказателствена съвкупност, на която Съдът дава вяра. Същите се явяват подробни, последователни, логични, еднопосочни и вътрешно и помежду си безпротиворечиви. Това позволи на настоящия Съдебен състав да изгради цялостно и правдиво описание на фактологията по делото. Ето защо

Съдът оцени тези свидетели като достоверен и надежден източник на информация, т.е. като убедителни. При това положение няма основание да се откаже кредитиране на показанията на ангажираните от частния тъжител и граждански ищец свидетели, макар същите да са роднини по сребрена линия и по сватовство като разбира се се взе предвид тяхната заинтересованост. Като се прецени и обсъди всичко гореизложено, настоящата инстанция намира, че са събрани достатъчно доказателства за нанесен физически побой на частния тъжител Т. Б. на инкриминираните по Тъжбата време и място, при който му са били причинени и инкриминираните увреждания.

Действително между показанията на двамата свидетели съществува противоречие относно това, когато пред автомобила им е изкочило лицето В., последният кой удря първо – П. Б. или съпругата му, но това обстоятелство е неотносиме към настоящия правен спор, свързан с инцидент, случил се по-късно във времето.

Всичко гореизложено дава основание на Съда да възприеме като истина поддържаната от частния тъжител и граждански ищец позиция, доколкото същата не намери сериозно опровержение в доказателствата по делото. Предвид всичко гореизложено Съдът даде вяра именно на гласните доказателствени източници – свидетелските показания на П. Р. Б. и на М. Я. Т., като базира правните си изводи основно на данните, получени от тях.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира и писмените доказателства, приложени в кориците на делото, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти. Представените Съдебномедицинско удостоверение, Епикриза от „МБАЛ – Хасково” АД и Искане за образна диагностика, ведно с констатациите от същата са официални документи по смисъла на чл. 93, т. 5 от Допълнителната разпоредба на НК и удостоверяват определени обстоятелства, констатирани от оторизирани медицински лица в кръга на службата им при извършен личен преглед на частния тъжител. Данните, отразени в тези документи установяват механизма на причиняване на увреждането и самото увреждане. Съдебният лекар (д-р Христо Еленски), е установил, че получените увреждания отговарят да са получени по начина, описван от частния тъжител, а именно: да са от действието на твърди тъпи предмети и могат да се получат при нанасяне на удар със стъклена бутилка.

Неоснователни са твърденията на адвокат Т. за противоречие между показанията на разпитаните свидетели и медицинската документация в частност Епикризата, тъй като в цитирания документ е посочено, че са взети мерки за спиране на кървенето, свързани с фрактурата (счупването) на носа, като в този смисъл са и показанията на свидетелите. Т.е. извършена е медицинска манипулация, която лекуващите лекари описват с медицинска терминология, а свидетелите – така както са я възприели и осмислили. Но в

случая важното и същественото е наличието на извършена манипулация (обработка) от страна на компетентно медицинско лице.

Липсва противоречие в събраните доказателства и доказателствени средства относно датата и мястото на извършване на деянието.

При така установената фактическа обстановка, Съдът достига до извода, че от обективна и субективна страна подсъдимият Д. А. Ж. е осъществил състава на престъплението по чл. 130, ал.1 от НК.

По правната квалификация на деянието:

С оглед наличните по делото неоспорени писмени документи, Съдът приема, че на частния тъжител е причинена лека телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал. 1 от НК, тъй като е причинено разстройство на здравето, извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК. Налице е лека телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал. 1 от НК когато са налични увреждания на целостта на тъканите (рани), изискващи някаква медицинска, хирургична или друга обработка или такива увреждания, които в една или друга степен нарушават присъща, обичайна функция (двигателна, сетивна или друга), свързана с организма на човека. В конкретния случай е налице нарушение на целостта на кожата, респ. фрактура. Т.е. установените, понесени от частния тъжител увреждания – счупване на костите на носа и кръвонасядане на носната пирамида и долните клепачи на двете очи, са съставомерни по чл. 130, ал. 1 от НК, тъй като се надхвърлят страданията и болките и уврежданията му се изразяват в разстройство на здравето, извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК.

По деянието:

Обект на това престъпление са обществените отношения, които осигуряват неприкосновеността на човешкото здраве и физическата цялост на личността.

Анализирайки доказателствената маса, Съдът намира, че фактическото обвинение, очертано в Тъжбата, се установява по изисквания от процесуалния закон несъмнен начин, по следните съображения:

От обективна страна подсъдимият е осъществил всички признаци от състава на деянието по чл. 130, ал. 1 от НК. Нанасянето на удара спрямо частния тъжител Бергев, довело до причиняването на контузионните увреждания, са безспорно установени от анализа на събраните по делото доказателства. В този ред на мисли от обективна страна на 15.09.2023 година в село Малко градище, област Хасково, Д. А. Ж. е причинил на Т. Р. Б. разстройство на здравето, извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК, изразяващо се в счупване на костите на носа и кръвонасядане на носната пирамида и долните клепачи на двете очи.

Уточнени са видът и характерът на телесната повреда, която е лека такава по смисъла на чл. 130, ал. 1 от НК, тъй като се доказва, че причинените счупване на костите на носа и кръвонасядане на носната пирамида и долните

клепачи на двете очи на Т. Р. Б. представляват разстройство на здравето, извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК, в каквато насока е и константната съдебна практика относно този вид телесни повреди. В тази насока е и Съдебномедицинското удостоверение, което както вече бе посочено Съдът кредитира, както и другите доказателства по делото, а именно гласни такива и Епикриза от „МБАЛ – Хасково“ АД и Искане за образна диагностика, ведно с констатациите от същата.

От субективна страна деянието е извършено от подсъдимия при пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2, хипотеза първа от НК. Действал в състояние на вменяемост; разбирал е свойството и значението на извършеното и е могъл да ръководи постъпките си; съзнавал е общественоопасния характер на извършеното от него деяние, предвиждал е настъпването на общественоопасните последици и е искал тяхното настъпване. Бил е наясно, осъзнавал е, че с удара, който нанася на пострадалия Т. Р. Б. с оглед на неговата сила и твърдостта и материала на използвания предмет ще причини сериозни телесни повреди на пострадалия и е целял именно това. В случая не може да се говори, че подсъдимият е действал в състояние на афект, тъй като не се установи да е налице причина за подобно състояние на афект, защото роднините на Б. са търсели да поговорят с роднините на лицето В. и липсва причина за подобно физиологично състояние у подсъдимия. Фактът, че лицето В. е в роднински отношения с подсъдимия не променя изводите на Съда, тъй като този факт не е в състояние да предизвика състояние на афект у подсъдимия. Обстоятелството, че отношенията между семействата на Б. и на лицето В. и на подсъдимия са влошени също няма нищо общо с настоящия казус, тъй като лошите отношения са във връзка с финансови интереси (, т.е. работни отношения), а в случая поводът за среща между семействата е бил поведението на лицето В..

Субектът на престъплението има качеството на наказателно отговорно лице - пълнолетно и вменяемо. Авторът на деянието е установен по безспорен начин в производството, както и изпълнителното деяние по време, начин, място и механизъм на извършване.

Налице е противоправност и наказуемост, които са обективни елементи от състава на престъплението, както и причинна връзка между изпълнителното деяние и настъпилите общественоопасни последици, поради което следва да бъде ангажирана наказателната отговорност на дееца Ж..

По вида и размера на наказанието:

При определяне вида и размера на наказанието на подсъдимия, Съдът се съобрази с двата основни принципа на наказателноправната ни система, а именно: принципът на законоустановеност и принципът на индивидуализация на наложеното наказание.

Съгласно първият принцип на наказателноправната ни система за извършеното от подсъдимия престъпление в специалния текст на чл. 130, ал.

1 от НК, законодателят е предвидил наказание „Лишаване от свобода” до 2 години или наказание „Пробация” (както вече бе посочено по-горе в настоящото изложение).

По делото няма законна пречка при реализирането на отговорността на подсъдимия за извършеното деяние да се приложи чл. 78а от НК, тъй като са налице материалноправните предпоставки, даващи основание за прилагане на посочената разпоредба за освобождаване на подсъдимия Д. А. Ж. от наказателна отговорност с налагане на административно наказание, тъй като за извършеното от Ж. умишлено деяние, инкриминирано като престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК, както вече бе посочено, се предвижда наказание „Лишаване от свобода” до 2 години или наказание „Пробация”; подсъдимият Д. Ж. не е осъждан за престъпление от общ характер; не е осъждан за престъпление от общ характер и към релевантния момент – датата на извършване на процесното престъпно деяние; той не е бил освобождаван от наказателна отговорност по реда на Глава VIII, раздел IV от НК, като именно към този момент, според правната теория и съдебната практика, се преценява дадеността на условията от фактическия състав на чл. 78а от НК, обвързващи императивно неговото приложение и в резултат на извършеното престъпление не са причинени имуществени вреди. Не са налице и фактически обстоятелства, субсумиращи което е и да е от ограниченията, указани в ал. 7 на чл. 78а от НК, като изключващи неговото приложение. Поради това и при кумулативното наличие на посочените предпоставки Д. А. Ж. следва да бъде признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК, за което да бъде освободен от наказателна отговорност с налагане на административно наказание - Глоба.

При определяне размера на наказанието, Съдът се съобрази с т. 6 от Постановление № 7 от 04.11.1985 година по н.д.№ 4/1985 година на Пленума на ВС. Според цитираното Постановление след освобождаването от наказателна отговорност, когато Съдът ще налага административното наказание по чл. 78а от НК, се прилагат разпоредбите на ЗАНН, включително и чл. 27. В чл. 27, ал. 2 от ЗАНН е предвидено, че при определяне на наказанието се вземат предвид тежестта на извършеното, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя.

При индивидуализацията и конкретизацията на административната отговорност на Д. Ж., Съдът взе предвид като смекчаващи вината обстоятелства възрастта му, фактът че има три ненавършили пълнолетие деца и добрите му характеристични данни (фактът, че е посочено че има спрямо него заявителски материал не променя изводите на Съда, тъй като тази криминалистическа регистрация е от преди повече от 25 години). Фактът, че подсъдимият не е осъждан е основание за прилагане на чл. 78а от НК. По тази причина няма как да бъде взето предвид като смекчаващо отговорността обстоятелство това, че е неосъждан. Като отегчаващи вината обстоятелства се констатираха фактите, че има нанесени няколко травматични увреждания и „е

пострадалия е непълнолетен.

Обществената опасност на деянието и на дееца не е завишена в сравнение с други „подобни“ случаи.

Като подбуди за извършване на престъплението Съдът отчете ниското правно съзнание на подсъдимия и липсата на морално-волеви задръжки относно спазването на законодателството на Република България, регулиращо обществени отношения, свързани с човешкото здраве и телесна неприкосновеност, чието накърняване води до поставяне в опасност или реално увреждане на живота и здравето на личността.

При определяне размера на наказанието Съдът в настоящия си състав се съобрази с финансовото състояние на подсъдимия – дължи издръжка на три ненавършили пълнолетие деца.

С оглед на гореизложеното, при превес на смекчаващите вината обстоятелства и при незавишена обществена опасност на деянието и на дееца, Съдът постанови Присъдата си, с която призна подсъдимия Д. Ж. за виновен, освободи го от наказателна отговорност и му наложи справедливо административно наказание при условията на чл. 78а от НК за престъплението по чл. 130, ал. 1 от НК в минималния размер, а именно: „Глоба“ в размер на 1 000 лв. В този смисъл, Глобата в наложения размер според Съда се явява справедливо наказание, което съответства на тежестта на извършеното от него.

Така индивидуализираното наказание - Глоба, ще въздейства в достатъчна степен върху личността на подсъдимия като предизвика положителни промени в съзнанието и го мотивира към правомерно поведение в бъдеще, без с тази по-малка по обем принуда да се намалява ефективността на наказателната репресия, съответна на целите на индивидуалната превенция, предвидени в чл. 36 от НК. В случая наказанието би допринесло със своята неизбежност, а не толкова със строгостта си, като с него Д. Ж. ще бъде предупреден, че подобно поведение не може да бъде толерирано, а само наказвано, едновременно с което ще даде възможност той да преосмисли напълно извършеното. Съдът се надява с това да се повиши чувството му за отговорност и гражданско правосъзнание, за да не допуска занапред подобни нарушения на законовия ред. От друга страна определеното при горепосочените съображения наказание на подсъдимия, Съдът намира за една адекватна на извършеното престъпление санкция и необходима за постигане на предвидените в чл. 36 от НК цели и на генералната превенция, а именно - да се въздействува възпитателно и предупредително върху другите членове на обществото.

Подсъдимият следва да заплати и 5 лв. – държавна такса в случай на служебно издаване на Изпълнителен лист.

Относно гражданския иск:

С оглед осъдителната Присъда спрямо подсъдими я, се явява доказан по основание предявеният от Т. Р. Б., като непълнолетен действащ със

съгласието на своята майка Р. Т. Б., граждански иск на основание чл. 45, ал. 1 от ЗЗД.

Съгласно чл. 45, ал. 1 от ЗЗД, всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму, като съгласно ал. 2 на същата разпоредба вината се предполага до доказване на противното.

За да се уважи гражданският иск по чл. 45 от ЗЗД следва от страна на гражданския ищец да се докажат елементите от фактическия състав на деликта, а именно: противоправно поведение, изразяващо се в действие или бездействие на деликвента, настъпване на вреда за увреждения вследствие на това поведение, наличието на причинна връзка между деянието и вредата.

Предвид презумпцията за вина по чл. 45, ал. 2 от ЗЗД в тежест на подсъдимия е да я опровергае.

При така посочените елементи от фактическия състав на деликта, настоящият Съдебен състав намира за доказано осъществяването на всеки един от тях за ангажиране на гражданската отговорност на подсъдимия Д. Ж. по реда на чл. 45 от ЗЗД. В настоящия случай има осъдителна Присъда срещу подсъдимия, поради което следва да се приеме за доказано извършването на деянието от този подсъдим, както за доказани следва да се приемат неговата противоправност и вината на извършителя.

Останалите две предпоставки – настъпване на вреди за пострадалия и причинната връзка между деянието и тези вреди – Съдът също намира за доказани по делото. Безспорно по делото се установи, че след побоя на 15.09.2023 година, гражданският ищец Т. Б. е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в болки, стрес, неудобство, страх и морални страдания. Това се установи от свидетелските показания. Всичко това няма как да не доведе до дискомфорт в ежедневието му, изпитване на морални страдания от случващото се с него, психически шок и физически болки. Всичко това е повлияло на личното му достойнство и самочувствие, предвид факта, че лицето му в някаква степен е било обезобразено за определен период от време. Така описаните последици от побоя Съдът намира за претърпени от страна на гражданския ищец Б. неимуществени вреди – болки, страдания, страх и неудобство, подробно описани по-горе. Така причинените на гражданския ищец Б. неимуществени вреди са резултат от престъпното деяние, съставляващо непозволено увреждане по смисъла на чл. 45 от ЗЗД и престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК, т.е. налице е причинна връзка между вредите и деянието, доколкото същите са настъпили вследствие на побоя.

Що се отнася до размера на причинените неимуществени вреди следва да се отбележи, че неимуществените вреди нямат парична оценка, поради което обезщетението за тях се определя по вътрешно убеждение от Съда и по справедливост съгласно чл. 52 от ЗЗД. Съгласно [ППВС № 4 от 1964 година](#) на Пленума на ВС, понятието „справедливост” по смисъла на [чл. 52 от ЗЗД](#) не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които следва да се имат предвид от

Съда при определяне на размера на обезщетението. Такива обстоятелства при телесна повреда, каквато е налице в разглеждания по настоящото дело случай, са характерът на увреждането, начина и обстоятелствата, при които то е извършено и последиците от това увреждане. В случая, с оглед характера и тежестта на уврежданията на гражданския ищец Б. (лека телесна повреда, изразяваща се в счупване на костите на носа и кръвонасядане на носната пирамида и долните клепачи на двете очи, която е причинила разстройство на здравето, извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК), продължителността на претърпените от пострадалия болки и страдания (и към настоящия момент изпитва все още понякога болка в носа при дишане когато времето е студено), обстоятелствата, при които е станало (нанесен е удар с пълна с течност стъклена бутилка след употреба на алкохол), трудоспособна възраст на подсъдимия Ж. (в кориците на делото няма данни за здравословни проблеми на Ж., възпрепятстващи го да полага труд, респ. да изплати присъденото обезщетение), фактът, че са нанесени няколко травматични увреждания и обстоятелството, че характерът и тежестта на уврежданията обаче не е извън типичните за подобен вид деяния (независимо от изтъкнатия от адвокат Г. факт, че са причинени със стъклена бутилка), настоящият състав на Районен съд – Свиленград счита, че справедливото обезщетение за претърпените от гражданския ищец неимуществени вреди възлиза на 1 500 лв. За да определи точно този ръзмер Съдът взе предвид факта, че претърпените телесни увреждания са в областта на лицето, в близост до жизнено важни органи, а именно: очите; същевременно е извършено с предмет с остър режещ ръб. За определи точно този размер на дължимото обезщетение Съдът се съобрази и с факта, че пострадалият е непълнолетен и в резултат на побоя се е наложило да спре да посещава учебните занятия и то в началото на учебната година. С оглед наведените твърдения от адвокат Т. в пледоарията му пред настоящия състав на Съда, за пълнота на настоящото изложение следва да се отбележи, че установените факти, че непълнолетният Т. се нуждае от операция и липсата на средства за извършването ѝ, не са сред критериите, използвани от Съда, за определяне на размера на обезщетението.

Искът по чл. 45 от ЗЗД за разликата до пълния предявен размер от 6 000 лв. следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан, тъй като не се доказва претърпени вреди, чието обезщетяване да изисква такава парична стойност.

Подсъдимият следва да заплати на гражданския ищец сумата в размер на 1 500 лв., представляваща обезщетение за претърпени от последния неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата от деня на увреждането – 15.09.2023 година до окончателното му изплащане, предвид искането в тази насока и съгласно чл. 84, ал. 3 от ЗЗД, съгласно който при непозволено увреждане длъжникът се смята в забава и без покана, т.е. от деня на деликта.

Относно разноските:

По делото се констатираха да са направени действително разноси от страна на частния тъжител и граждански ищец в размер на 12 лв. за държавна такса и 1 300 лв – заплатено адвокатско възнаграждение. С оглед изхода на спора, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК и чл. 189, ал. 3 от НПК подсъдимият следва да бъде осъден да заплати на частния тъжител и граждански ищец направените от него разноси за държавна такса в пълния размер от 12 лв. и за адвокатско възнаграждение – частично в размер на 812.50 лв. (, тъй като гражданският иск не бе уважен в пълния му предявен размер), т.е. общата дължима сума възлиза на 824.50 лв.

Относно държавната такса във връзка с гражданския иск:

Подсъдимият следва да бъде осъден да заплати и следващата се по закон държавна такса върху присъденото обезщетение в размер на 60 лв. съгласно чл. 2 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК.

Мотивиран от изложеното, Съдът постанови Присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: